

Безобразенъ Стоянь! Знаете ли какво направи? Ухили се нахално, цвърцна презъ жби и ми каза: „пръцъ“! Безсраменъ човѣкъ! А да знаете само какво значение имаше при освобождението на България името на х. Димитра! Нали тъкмо тогава почнахме да пѣемъ съчинената отъ Хр. Ботевъ пѣсенъ „Живъ е той, живъ е“? И ето Стоянь не бѣше почувствувалъ всичко това! А сега, следъ това наше пжтуване, може и той да се прослави... Вѣтъръ! Нищо, нищо нѣма да излѣзе отъ него, макаръ и да се прослави.

На поклонение.

Когато минавахме презъ Айтосъ и презъ Карнобатъ, никакъ не се сътихна да изгледаме цървунитѣ на краката си и не помислихме за метнатитѣ ни на гърба опрашени раници.

А сега, когато влизахме въ Сливенъ, Стоянь пръвъ сне раницата си и я сви подъ мишница. Така, маминъ сине: да знаешъ, че въ Сливенъ влизахъ!

И нахълтахме още въ първия дюгенъ, кждето съзрѣхме печени агнешки глави.

— Добъръ день, чичо, какъ давашъ агнешкитѣ главички: гладни сме, като вълци.

Посрещна ни снаженъ човѣкъ, малко поприведенъ, но не старъ. Нито се усмихна, нито бѣше строгъ. Само — като че ли ни се малко поучуди. А слугата му не ни даже погледна.

— Отъ кжде тѣй, момчета? — попита ни човѣкътъ. По какво сте тръгнали?

Азъ казахъ на бърза ржка всичко: тръгнали сме да обиколимъ България. Учудването на човѣка се усили.